

dagen betyder en stor Del af vore Lærerkrafter, at Børnene ere det kostbareste Materiale, som man har at arbejde med. Den Arbejder, der er ligegyldig og samvittighedsløs overfor det Materiale, der overlades ham, bliver afskediget, og man finder det rimeligt, at han bliver afskediget; men den Lærer, som forbryder sig mod det levende Materiale, Barnet, kan i Regelen sidde uanfægtet i sit Embede i hvert Fald her i København og for øvrigt mange andre Steder. Jeg vil ikke sige, at det, jeg her vil meddele, skal tages som et Vidnesbyrd om Raahed blandt Lærerne, men det er dog alligevel ret karakteristisk. Forleden Dag modtog jeg et aabent Brevkort, sendt mig fra til Rigsdagen, stemplet Tim. Det var fra en Lærer, og denne Mand skrev til mig paa dette aabne Brevkort: „Jeg skal herved underrette Dem om, at jeg, næste Dag ældste Klasse møder (Onsdag den 24.), agter at bruge mit Spanskrør paa en af Drengenes Bagdel. Endvidere underrettes De om, at jeg bruger „Røret“, hver Dag jeg er i Skolen. Med Højagtelse Deres N. Kæmsgaard, Nørhede Skole pr. Tim, 22. Oktober 1911.” Da jeg fik dette Brevkort, sendte jeg straks et Brev over til vedkommende Lærer, der havde underskrevet Kortet, med en indstændig Anmodning til ham om at meddele mig, om han virkelig havde sendt dette Brev, og jeg bad ham øjeblikkelig være af den Godhed at sige mig, hvis det ikke var ham, der havde sendt det. Jeg har intet Brev modtaget, og jeg har vel Grund til at gaa ud fra, at det virkelig er den paagældende Lærer, der har undertegnet sig med Navn, som har sendt dette Brevkort. Jeg synes, at det tyder paa Raahed, i hvert Fald indenfor enkelte Kredse blandt vore Lærere. Naar vi i sin Tid her paa Rigsdagen — det var for Resten i sidste Samling — vare enige om at stemme Pryglene ud af vor Strafferetspleje, naar vi ikke en Gang vilde taale, at de forvorneste Forbrydere og Voldsmænd bleve pryglede, maa vi staa dobbelt fast paa, at vore Børn ikke blive pryglede i Skolerne.

Nu er der sagt af den højtærede Kultusminister, at han kunde give Lærerforeningen Ret i, at naar Prygl ophørte i Skolerne, naar man ikke mere maatte anvende korporlig Straf, maatte de have anvist andre Midler. Vilde man ikke have sagt det samme for 50 Aar siden, da man pryglede dobbelt saa meget som nu? Men fik Lærerstanden den Gang andre Midler i Hænde? Nej, det var Udviklingen, som gjorde, at man kom bort fra en stor Del af den tidligere Raahed. Og naar man i de Stater, jeg har nævnt,

i de russiske, finske, svejtsiske, hollandske, belgiske og franske Skoler, har forbudt Prygl og ikke taaler dem, og Disciplinen i disse Skoler ikke vides at være daarligere end i de danske Skoler, hvorfor skulde vi saa herhjemme holde paa Pryglene? Sverige, Danmark og Tyskland ere de eneste Lande i Nord- og Mitteuropa, der have Prygl som Disciplinærmiddel i Skolerne. Og der er ikke Tvivl om — det tror jeg, selv den højtærede Kultusminister vil indrømme mig —, at en Dag sidder der en Mand som Kultusminister, der overhovedet ikke vil taale Prygl i den danske Skole. Forleden Dag, da jeg diskuterede dette Spørgsmaal med en socialdemokratisk Lærer, sagde han: Ja, det er meget godt, jeg indrømmer, at det er snavs med de Prygl, men det kan ikke være anderledes, saa længe vi have det kapitalistiske Samfund; nej, naar vi en Gang faa det socialistiske Samfund, kunne vi afskaffe Prygl, thi saa ere Hjemmene gode, saa ere de økonomiske Forhold, som de skulle være. Men, sagde jeg, jeg vil ikke vente, til det socialistiske Samfund kommer, jeg vil have Pryglene ud af Skolerne hurtigst muligt, og jeg tror slet ikke paa den Historie om, at Menneskene skulde blive saa meget bedre, fordi der indføres andre økonomiske Samfundstilstande. Jeg tror, at det er meget muligt selv indenfor det nuværende Samfunds Rammer at komme en meget stor Del af Raaheden til Livs, og hvis man fra mine Modstanderes Side kunde hævde, at jeg ikke for Eksempel havde kritiseret Raaheden og Pryglene i Hjemmene, vil jeg indrømme, at man med nogen Berettigelse kunde angribe mig; men jeg er traadt lige saa skarpt op mod den Raahed, der findes i mange Hjem, baade i denne By og i andre Byer. Jeg haaber imidlertid, at Kultusministerens Udtalelse skal forstaas i Fortsættelse af hans Udtalelse i Fjor. Og det vilde inderlig glæde mig, om han vilde finde Anledning til at udtale det, da jeg ved, at hans Udtalelse, i alt Fald af en stor Del af Lærerstanden, er bleven opfattet som en Tilslutning til det Standpunkt, som Lærerforeningen har indtaget overfor de sidst fremførte Afstraffelser.

Jeg vender mig til Slut til den højtærede Justitsminister. Jeg overværede ikke hans Tale forleden. Jeg sendte ham et Telegram om, at jeg ved Rejsueheld var forhindret. Men af Referaterne fremgaar det, at han blandt andet svarede paa min Henvendelse om at skride energisk ind mod Birkedommer Sylow, at man havde mærket Hensigten og var bleven forstemt.